

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 663/2013-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R. K., Ž., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 5, čl. 6, čl. 7 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 28 T 65/2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 18. novembra 2013 doručené podanie R. K. (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako sťažnosť, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 5, čl. 6, čl. 7 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 T 65/2013.

Sťažovateľ uvádza, že podal dva návrhy na zastavenie trestného stíhania, o ktorých okresný súd nerozhodol, čo považuje za porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Na účely odstránenia tohto stavu podal sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Okrem toho namieta, že obžaloba v jeho veci bola podaná nezákonne, pretože mu nebolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd *„prikázal Okresnému súdu v Žiline zastaviť nezákonne konanie proti nezákonne obvinenému R. K., tak isto aby zakázal porušovať jeho ústavou zaručenou rodičovské práva k mal. synovi a aby vo vecí bolo rozhodnuté v primeranej lehote bez prietáhov“*.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažnosť v predloženom znení nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, ústavný súd však nevyzýval sťažovateľa na jej doplnenie, pretože zistil, že v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v súvislosti so zbytočnými priesťahmi je sťažnosť zjavne neopodstatnená a vo zvyšnej časti je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd berie do úvahy, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných priesťahov, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. „argumenty v sťažnosti sťažovateľa

nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03).

Sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu 18. novembra 2013 a namieta ňou porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu. Z príloh sťažnosti vyplýva, že okresný súd je príslušný konať vo veci od 16. apríla 2013, keď bola na sťažovateľa podaná obžaloba. Okresný súd 20. mája 2013 nariadil hlavné pojednávanie a určil jeho termín na 27. jún 2013. Hlavné pojednávanie sa uskutočnilo a bolo odročené na 14. november 2013.

Doterajšia dĺžka konania, ako aj úkony, ktoré okresný súd vykonal, svedčia o tom, že námietky sťažovateľa nie sú dôvodné a sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená. Sťažovateľ za porušenie svojho práva považuje skutočnosť, že okresný súd nerozhodol o jeho návrhoch na zastavenie konania, opomína však, že v trestnom konaní sa uplatňuje zásada oficiality a Trestný poriadok ukladá súdu rozhodnúť len vtedy, keď zistí, že sú splnené podmienky na zastavenie konania. Namietaný postup okresného súdu preto nemôže byť v príčinnej súvislosti s porušením základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v súvislosti s tým, že mu nebolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, je potrebné uviesť, že trestné konanie stále prebieha pred súdom prvého stupňa, v ktorom sťažovateľ môže uplatňovať všetky práva, ktoré mu ako obvinenému patria, vrátane práva namietať ich porušenie orgánmi prípravného konania. V prípade rozhodnutia v jeho neprospech má k dispozícii riadny aj mimoriadny opravný prostriedok, ktoré ústavný súd považuje za účinné právne prostriedky na ochranu tých práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. Až vyčerpaním všetkých účinných právnych prostriedkov podľa Trestného poriadku by bola splnená podmienka prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd je viazaný princípom subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd nie

je oprávnený prijať na ďalšie konanie sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby vo veci porušenia jej základných práv alebo slobôd, ak o ochrane týchto práv a slobôd rozhoduje iný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody (II. ÚS 54/02).

Aplikujúc princíp subsidiarity na trestné konanie, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat' také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, m. m. tiež II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

Na základe uvedeného ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti (doplnenie petitu v súlade s § 20 ods. 1 v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde a doplnenie splnomocnenia pre advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom) a sťažnosť odmietol v celom rozsahu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013